

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobce: **R. G.**, zast. Mgr. Jiřím Schüllerem, advokátem se sídlem Balbínova 24, Praha - Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/32, Praha 4, proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 21. 8. 2008, č. j. CPR-3283-1/ČJ-2008-9CPR-C220, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2012, č. j. 8 Ca 353/2008 - 63,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2008, č. j. CPR-3283-1/ČJ-2008-9CPR-C220. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 9. 1. 2008, č. j. SCPP-085193/PH-XIII-CI-2007, kterým byla zrušena platnost víza k pobytu stěžovatele nad 90 dnů za účelem studia na území České republiky.

Městský soud nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a právní úpravu k tomu související, přičemž odkázal na § 31 odst. 1 písm. d) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud konstatoval, že ze skutečností zjištěných správním orgánem je zřejmé, že stěžovatel nesplnil podmínku podle § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť jím předložené potvrzení o zajištění ubytování nebylo dokladem ve smyslu citované normy. Obsah dokladu odporoval zjištěnému skutkovému stavu, protože potvrzení nebylo vystaveno osobou, která měla ubytování poskytnout, a tato osoba též uvedla, že ubytování stěžovateli neposkytla.

Ani v průběhu odvolacího řízení se na tomto závěru nic nezměnilo. Stejně tak není sporu o tom, že stěžovatel nepředložil zákonem vyžadovaný doklad ani v pozdější době, kdy měl mít zajištěno ubytování na jiné adrese. Až v průběhu správního řízení stěžovatel doložil, že měl zajištěno ubytování od 1. 6. 2007, to však nic nemění na tom, že ode dne příjezdu na území České republiky dne 23. 3. 2007 až do 31. 5. 2007 stěžovatel nesplňoval podmínku zajištěného ubytování.

K námitce stěžovatele, že mu oznámení o zahájení správního řízení bylo doručeno veřejnou vyhláškou a nebyl mu ustanoven opatrovník, městský soud uvedl, že v době zahájení správního řízení nebyl stěžovatelův pobyt znám, a tudíž správní orgán postupoval zcela v souladu s § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jestliže oznámení o zahájení správního řízení doručoval veřejnou vyhláškou. Stejně tak soud konstatoval, že vydání rozhodnutí po uplynutí lhůty stanovené § 71 správního řádu neznamena nezákonnost správního rozhodnutí a stěžovatel ani nenamítal, že by v důsledku tohoto prodlení byl zkrácen na svých právech. Dále se městský soud zabýval výkladem ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, kdy konstatuje, že z citované normy je zřejmé, že při její aplikaci musí správní orgán zvažovat, zda důsledky neudělení víza budou přiměřené důvodu pro neudělení víza, přičemž při posuzování přiměřenosti přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince. Nelze tedy tvrdit, že stěžovatelovo aktuální porušení zákona o pobytu cizinců jej samovolně zbavuje možnosti znovu získat vízum k pobytu nad 90 dnů. Za nedůvodnou považoval městský soud i námitku stěžovatele směřující do nedostatečného odůvodnění dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, jelikož z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že se touto otázkou zabýval, pokud uvedl, že rozhodnutím nebudou poškozeny rodinné vztahy ani rodinný život, neboť na území pobývá stěžovatel bez hlubších rodinných vztahů jako svobodný, bezdětný a bez dalších rodinných příslušníků.

Městský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Má za to, že je nezákonný, jelikož spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem, dále skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise nebo je s ním v rozporu, v neposlední řadě je nepřezkoumatelný, jelikož je nesrozumitelný a spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Stěžovatel namítá, že soud ve svém rozhodování nesprávně posoudil podklady, vyjádření a další důkazy potřebné pro výše uvedené rozhodnutí, a to jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech. Stěžovatel již v žalobě uvedl, že víza zařizovala externí agentura, a tak byl v dobré víře, že je vše v pořádku. Stěžovatel tvrdí, že od svého příjezdu byl ubytován Otevřenou evropskou akademií ekonomiky a politiky, a to až do 31. 5. 2007, v bytě, který měla škola v nájmu. Jako důkaz předložil městskému soudu potvrzení o ubytování vystavený vysokou školou dne 30. 9. 2008. Městský soud neprovedl důkaz v celém kontextu a souvislostech s celou věcí. Stěžovatel tedy zdůrazňuje, že měl zajištěno ubytování v době svého příjezdu a následně, a tak považuje tuto skutečnost za prokázanou.

Stěžovatel důrazně odmítá, že v době zahájení správního řízení nebyl jeho pobyt znám a trvá na svém dřívějším tvrzení, že pokud mu nebylo řádně doručováno, mohl tak být zkrácen na svých právech. Již v minulosti, a činí tak znovu poukazuje na značnou délku řízení, odkazuje na příslušnou judikaturu Evropského soudního dvora pro lidská práva ve Štrasburku

pokračování

s konstatováním, že tato délka řízení působí jak na něho, tak na jeho okolí značně problematicky. Stěžovatel podtrhuje skutečnost, že v uplynulých pěti letech vede na území České republiky řádný život, zdržuje se na stálé adrese, na které je dostižitelný pro všechny orgány České republiky. Stěžovatel má na území České republiky snoubenku a matku, je v úzkém kontaktu s osobami blízkými, resp. s nejbližšími členy rodiny, kteří jsou rovněž zcela v souladu s právním řádem České republiky na území České republiky, a s těmito svými nejbližšími udržuje těsné vztahy. V nejbližší době se stěžovatel má v úmyslu oženit se svojí snoubenkou, založit rodinu, rozvíjet rodinné vztahy a vedle toho má také eminentní zájem řádně dokončit studium v České republice. Argumentace soudu, resp. před tím správního orgánu, že v České republice pobývá bez hlubších rodinných vztahů, bezdětný a bez dalších rodinných příslušníků, tedy není na místě a soud jednoznačně pochybil, pokud tento fakt nesprávně vyhodnotil.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí městského soudu splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námítky z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Veškerá výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí městského soudu splňuje.

Pro posouzení projednávané věci Nejvyšší správní soud považuje za rozhodné, zda stěžovatel splnil či nesplnil zákonné požadavky vyjádřené v § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení stanoví, že nutnou podmínkou pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů je doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území. Za doklad, kterým cizinec prokazuje zajištění ubytování, se považuje např. čestné prohlášení vlastníka o zajištění ubytování cizince, ověřená kopie nájemní smlouvy, ověřená kopie podnájemní smlouvy, ověřená kopie dokladu vydaného státním orgánem ČR nebo fyzickou osobou s trvalým pobytem v ČR nebo právnickou osobou se sídlem v ČR o zajištění ubytování cizince po dobu jeho studia, originál potvrzení, ze kterého je patrné, že ubytovací zařízení zajistí ubytování cizince a uvedením doby poskytnutí ubytování (srov. Vlčková, A. *Zákon o pobytu cizinců na území České republiky a související předpisy (s výkladem)*. 1. vydání. Praha: EUROUNION, 2003, s. 62-63).

Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace ověřil, že stěžovatel v žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů doložil potvrzení o zajištění ubytování na adrese P. 78, P., a následně se po příjezdu přihlásil na Oddělení cizinecké policie Praha k pobytu na této adrese. Poté však oddělení cizinecké policie obdrželo písemnost od majitelky domu na výše uvedené adrese, kde je

konstatováno, že stěžovatel byl přihlášen k ubytování bez jejího vědomí a že doklad o zajištění ubytování jí nebyl vytvořen a potvrzen. Tuto skutečnost označil za nespornou i stěžovatel v žalobě, kde dále uvedl, že od svého příjezdu byl ubytován Otevřenou evropskou akademií ekonomiky a politiky, a to až do 31. 5. 2007, v bytě, který měla škola v nájmu. Předložení nesprávného dokladu přičítal externí agentuře. Ze spisové dokumentace je dále zřejmé, že stěžovatel doklad o zajištění ubytování v období od 23. 3. 2007 do 31. 5. 2007 nepředložil ani v odvolacím řízení. Stěžovatel doklad předložil až v žalobě proti rozhodnutí žalovaného, přičemž tento byl vystaven až dne 30. 9. 2008, tj. je jeden a půl roku po příjezdu stěžovatele na území České republiky.

K namítanému nezhodnocení a neprovedení důkazu (v podobě potvrzení o ubytování vydaného 30. 9. 2008) městským soudem v celém kontextu a souvislostech s celou věcí Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud tento důkaz vyhodnotil v kontextu projednávané věci a skutkového stavu zjištěného ve správním řízení. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovateli nic nebránilo, aby skutečnost, že v rozhodné době pobýval na adrese Z. M. 971, P., uplatnil již před žalovaným v rámci odvolacího správního řízení. Stěžovateli bylo nejpozději z obsahu prvostupňového rozhodnutí zcela zřejmé, že vízum k pobytu nad 90 dnů mu bylo zrušeno proto, že se nade vši pochybnost prokázalo, že doklad o zajištění ubytování, předložený k žádosti o vízum, byl padělaný. Stěžovatel před správními soudy tvrdí, že měl od samého počátku svého příjezdu na území České republiky zajištěno ubytování vzdělávací institucí, kterou navštěvoval. Pokud by tedy stěžovatel skutečně pobýval na jím následně uváděné adrese, bylo by nanejvýš logické, aby tuto skutečnost uplatnil poprvé nikoli v žalobě, ale přímo v odvolání. Tuto zcela zásadní skutečnost však stěžovatel v odvolání ani náznakem nenaznačil.

Městský soud proto nepochybil, pokud tuto okolnost nevyhodnotil jako skutečnost, která by sama o sobě mohla být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 4. 1994, č. j. 6 A 583/93 - 22). Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že soud by mohl prolomit pravidlo zachování skutkového a právního stavu vyjádřené v § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlédnout k novým okolnostem pouze za situace, kdy cizinec před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu nebo tyto skutečnosti nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání správního orgánu. Žádná z výše uvedených situací však v tomto konkrétním případě nenastala.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že stěžovatelem předložené potvrzení o zajištění ubytování nebylo dokladem ve smyslu ustanovení § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož jeho obsah odporoval skutečnosti, protože potvrzení nebylo vystaveno osobou, která měla ubytování poskytnout, a tato osoba též uvedla, že ubytování stěžovateli neposkytla. Zdejší soud k tomu uvádí, že dobrá víra tvrzená stěžovatelem spočívající ve spolehnutí se na externí agenturu ho v tomto případě neomlouvá a nemůže ho vyvinut z jeho pochybení. Navíc je nutno připomenout, že poukaz na externí agenturu ztrácí jakoukoliv důvěryhodnost poté, kdy tuto verzi příběhu stěžovatel zcela opomněl zmínit v odvolání, kdy již o důvodech, pro které mu bylo pobytové vízum zrušeno, prokazatelně věděl. Správní orgány tedy žádným způsobem nepochybily, byl to naopak stěžovatel, který doložil k žádosti o vízum padělaný doklad. Stěžovatel se měl řídit v duchu obecné právní zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, jejímž smyslem je, že právo náleží bdělým.

Za této situace nezbyvá, než konstatovat, že stěžovatel nesplnil zákonnou podmínku vyjádřenou v § 31 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. neprokázal a nedoložil dokladem, že měl zajištěné ubytování v období od 23. 3. 2007 do 31. 5. 2007.

pokračování

Stěžovatel dále v kasační stížnosti poukazuje na značnou délku řízení, činí tak však zcela obecně. Nejvyšší správní soud souladně s městským soudem proto také pouze obecně uvádí, že jakkoliv je nadměrná délka řízení jevem nežádoucím, tak v tomto konkrétním případě neměla žádné dopady na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o stěžovatelem uváděná tvrzení týkající se jeho rodinného života na území České republiky, pak je zdejší soud nucen konstatovat, že podle ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, tj. rozsudek městského soudu.

Z předložené žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že v řízení před městským soudem byla uplatněna námitka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, která byla odůvodněna tím, že stěžovatel je studentem vysoké školy, a pokud by mu byla zrušena platnost víza k pobytu nad 90 dnů, nebylo by mu umožněno dokončit studium na vysoké škole. Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud se v zákonných mezích s touto námitkou vypořádal, neboť se ztotožnil s argumentací správního orgánu, že stěžovatel pobývá na území České republiky bez hlubších rodinných vztahů, jako svobodný, bezdětný a bez dalších rodinných příslušníků, a považoval tedy tuto námitku za nedůvodnou. Poměřovaná proporcionalita zájmu stěžovatele na dokončení studia a následků správního rozhodnutí přitom nezasahuje v nepřiměřené míře do soukromého a rodinného života, jelikož stěžovatel může podat znovu žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a studium pak řádně dokončit.

Námitka stěžovatele, že má na území České republiky snoubenku a matku a že v nejbližší době má v úmyslu oženit se se svojí snoubenkou, založit rodinu a rozvíjet rodinné vztahy, byla poprvé uplatněna až v kasační stížnosti, a není tedy zřejmé, z jakého důvodu měl městský soud pochybit, když dle stěžovatele tyto skutečnosti nesprávně vyhodnotil. Zdejší soud také připomíná, že stěžovatel žádné zdůvodnění, pro které tyto skutečnosti nemohly být uplatněny již v řízení před správními orgány, případně v řízení před městským soudem, v kasační stížnosti nenabídl.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu